

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1846

гр. София, 20.03.2018 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в закрито заседание на 20.03.2018 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **13378** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 – чл.207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди срещу Българската народна банка. Ищецът К. Д. П. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], моли Съда да постанови решение, с което да осъди БНБ да му заплати следните суми:

В размер на 8627,96 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди – лихва за забавено плащане върху гарантирания размер на вложенията в [фирма] вследствие бездействие на БНБ да обяви депозитите в [фирма] за безналични;

В размер на 2000 лв. – част от сумата 22263,80 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди – разлика между размер на вложенията в [фирма] и изплатения гарантиран депозит.

Съдът намира, че са налице предпоставките на чл.229, ал.1, т.4 във вр. с чл.631 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) за спиране на настоящото производство, поради следното:

От обстоятелствената част на исковата молба се установява, че вредите се претендират от неизпълнение от страна на ответника БНБ на задължения, вменени му от правото на Европейския съюз в чл.10 във вр. с чл.1, §3, б. „i“ от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30.05.1994г. относно схемите за гарантиране на депозити.

При извършена от съдията – докладчик служебна проверка във виртуалната деловодна система на Административен съд – [населено място] се установява, че е образувано адм.дело № 560/2016 г., по което с Определение от 04.11.2016 г. е отправено преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз (С.), на основание чл.267, §1, буква „б“ от Договора за функционирането на Европейския съюз, със следните

въпроси: 1. Разпоредбата на чл.4, §3 от Договора за Европейския съюз и принципите на равностойност и ефективност, трябва ли да се тълкуват в смисъл, че при липсата на национална уредба, допускат компетентността на съда и реда за разглеждане на исковете за вреди от нарушения на правото на ЕС да се определят според публичния орган, който е извършил нарушението и според характера на действието/бездействието, с което е осъществено нарушението, при положение, че прилагането на тези критерии има за последица разглеждане на исковете от различни съдилища - общи и административни, по различен процесуален ред - ГПК и АПК, изискващ внасяне на различни държавни такси – пропорционални и прости, и доказването на различни предпоставки, включително наличието на виновно поведение?; 2. Разпоредбата на чл.4, § 3 Д. и изискванията, поставени от Съда по делото F., следва ли да се тълкуват в смисъл, че не допускат исковете за вреди от нарушения на правото на ЕС да се разглеждат по ред, като този по чл.45 и чл.49 ЗЗД, който изисква внасяне на пропорционална държавна такса и доказване на виновно поведение, както и по ред, като този по чл.1 ЗОДОВ, който макар да предвижда носенето на обективна отговорност и съдържа специални правила, улесняващи достъпа до съд, се прилага само за вреди от отменени незаконосъобразни актове и незаконосъобразни фактически действия/бездействия на администрацията, и не обхваща хипотези на нарушения на правото на ЕС, извършени от други държавни органи, с правни действия/бездействия, които не са отменени по съответния ред?; 3. Разпоредбите на чл.1, § 3, буква i) и чл.10, §1 от Директива 94/19/ЕО трябва ли да се тълкуват в смисъл, че допускат законодателен подход, като този, възприет в чл.36, ал.3 ЗКИ и чл.23, ал.5 ЗГВБ, според които "изискването съответната кредитна институция да изглежда неспособна за момента по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи", е равнозначно на установяване на неплатежоспособност на институцията и отнемане на нейния лиценз, както и схемата за гарантиране на депозитите да се задейства от момента на отнемане на лиценза за извършване на банкова дейност?; 4. Разпоредбата на чл.1, § 3 от Директива 94/19/ЕО трябва ли да се тълкува в смисъл, че за да се дефинира един депозит като "неналичен", следва да бъде установен като такъв с изричан акт на "съответните компетентни органи", след извършване на оценката по буква "i" от същата разпоредба, или допуска поради празнота в националното законодателство, преценката и волята на "съответния компетентен орган" да се извлича по тълкувателен път от други негови актове – например в случая от Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ, с което К. е поставена под специален надзор, или да се презумира от обстоятелства, като тези в главното производство?; 5. При обстоятелства, като тези в главното производство – когато с Решение №73/20.06.2014 г. на УС на БНБ са преустановени всички плащания и операции, вложителите са били лишени от възможността да подават заявки за плащане и не са имали достъп до депозитите си за периода от 20.06.2014 г. до 06.11.2014 г. – следва ли да се приеме, че всички гарантирани безсрочни депозити (за които не се изисква предизвестие за разпореждане и се плащат незабавно при поискване) са станали неналични по смисъла на чл.1, § 3, буква i) от Директива 94/19/ЕО, или условието "да не е платен дължим и платим депозит", изисква задължително вложителите да са предявили до кредитната институция искане (заявка, покана) за плащане, което да не е изпълнено?; 6. Разпоредбите на чл.1, § 3, буква i, чл.10, § 1 от Директива 94/19/ЕО и съображение (8) от Директива 2009/14/ЕО, трябва

ли да се тълкуват в смисъл, че свободата на преценка на "съответните компетентни органи" при извършване на оценката по чл.1, §3, буква i във всички случаи е ограничена от срока по изр.2 на буква i, или допускат за целите на специалния надзор, като този по чл.115 ЗКИ, депозитите да останат неналични за срок по-дълъг от посочения в Директивата?; 7. Разпоредбите на чл.1, §3, буква i и чл.10, § 1 от Директива 94/19/ЕО имат ли директен ефект и предоставят ли на вложителите в банка, включена в схема за гарантиране на депозитите, в допълнение към правото им да бъдат компенсирани от тази схема до размера по чл.7, § 1 от Директива 94/19/ЕО, и правото да ангажират отговорността на Държавата за нарушение на правото на ЕС като предявят срещу органа, длъжен да установи неналичността на депозитите, иск за вреди от забавено плащане на гарантирания размер на депозитите, когато решението по чл.1, § 3, буква i е взето след установения в Директивата 5-дневен срок и забавата се дължи на действието на оздравителна мярка, целяща да предпази банката от неплатежоспособност, наложена от същия този орган или при обстоятелства, като тези в главното производство, допускат национално правило, като това по чл.79, ал.8 ЗКИ, според което БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица, носят отговорност за вреди, причинени от надзорните й функции, само ако са причинени умишлено?; 8. Дали и при какви условия нарушението на правото на Съюза, изразяващо се в невземане на решение от "съответния компетентен орган" по чл.1, § 3, буква i от Директива 94/19/ЕО, съставлява "достатъчно съществено" нарушение, което може да ангажира отговорността на държава членка за вреди чрез иск срещу надзорния орган, и дали в тази връзка са от значение обстоятелствата: а) че във ФГВЛ е нямало достатъчно средства за покриване на всички гарантирани депозити; б) че през периода, през който плащанията са останали спрени, кредитната институция е била поставена под специален надзор, целящ да я предпази от неплатежоспособност; в) че депозитът на ищеца е изплатен след като БНБ е констатирала, че оздравителните мерки са неуспешни; в) че депозитът на ищеца е изплатен ведно с дохода от лихви, начислени включително за периода 20.06.2014 г. – 06.11.2014 г.?

По отправеното преюдициално запитване пред Съда на Европейския съюз е образувано дело № С-571/2016.

От изложеното следва, че въпросите поставени в преюдициалното запитване, се отнасят до тълкуване разпоредбата на чл.4, § 3 Д. относно компетентността на съда и реда за разглеждане на исковете за вреди от нарушения на правото на ЕС, както и конкретни б въпроса свързани и с настоящия казус. Отправеното преюдициално запитване изцяло обхваща хипотезата на търсената в настоящото производство защита, тъй като се претендират вреди от нарушение на правото на ЕС по иска за обезщетение за вреди представляващи лихва за забавено плащане на гарантирания размер на депозита, за което конкретен ред по българското законодателство не е предвиден.

При тези факти Съдът приема, че даденото тълкуване на С. по преюдициалното запитване по адм.дело № 560/2016 г. на АС-Варна следва да бъде съобразено и от настоящия съд при постановяване на съдебното решение. Съгласно изричната разпоредба на чл.633 ГПК решението на С. е задължително за всички съдилища и учреждения в Република Б., поради което и настоящият състав намира, че следва да бъде изчакано произнасянето на С..

Така мотивиран и на основание чл.8, ал.3 ЗОДОВ и чл.229, ал.1, т.4 ГПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И

СПИРА производството по адм.дело № 13378/2017 г. по описа на Административен съд-София град, до постановяване на решение от Съда на Европейския съюз по дело № С-571/2016, образувано по отправено преюдициално запитване от Административен съд – [населено място] по адм.дело № 560/2016 г. (публикувано в официален вестник № С 038, 06 февруари 2016).

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: